

(המשך מעמוד 6)

הפכה לאישיות הישראלית מספר 1 של לונדון. היא הופיעה בטלביזיה, זכתה ל- מאמר שופעי הערצה בדיילי אקספרס כביד- התפוצה (ראה תמונה).

כתב העתון, תחת הכותרת 'על קונה את חליפת השיחרור שלה: יעל ריין, חמודה, 19, סגן-לשעבר בצבא הישראלי, יצאה ל- תור אתמול בחנויות לונדון, אחרי בגדי ה- שיחרור שלה. היא בתו של הגנרל משה דיין, הגיבור האקוטי בעל תחבושת-העיין השחורה, אשר הסתער לרוחו של מרבר סיני בראש הצבא הישראלי, בתקופת מל- חמת סואץ.

הגנרל עזב בינתיים את הצבא, ובת הגנרל, אשר השתחררה לפני חודשיים, אמ- רה לנו: במשך שנתיים ישנתי כשרובי מ- תחת לכרי. נעים שוב ללבוש בגדים יפים, באולם-הצוגות במיפ, וההיסובבה סגן- לשעבר יעל נשמלת בחירתה - קצף של טול לבן, גוצץ מפנימים.

לא הייתי רוצה בכל מחיר להחמיץ את שתי שנות השירות שלי בצבא, הכריזה, אני חושבת ששירות צבאי חובה (כל הבנות מוגייסות בישראל) היה טוב גם לבנות ה- אנגליות. היא הישירה את כספות-הערב ה- לבנת הארוכות שלי, והוסיפה: 'וכפי ש- אתה רואה, זה כלל אינו הופך את ה- בחורה לבלתי-גשית'.

'יעל טסה לישראל מאמריקה למחרת פרוץ מלחמת סואץ כדי להתגייס. שעה שאביה נע דרומה אל הסואץ התייצבה יעל במחנה צעורה, ונהיתה לסגן הצעירה ביותר בצבא הישראלי. התאמנו ברובים, מכונות-ידיה ורימוני-יד, היא אמרה, בהשלימה סיבוב קילי בנעלי-הערב שלה, העשויות משי לבני, לא היה בכך שום חידוש לגבי. מאז הייתי בת 11 נהגתי לירות ברובים של אבי.'

ההשכמה במחנות צה"ל הייתה ב-50.30 מיסדר הבוקר ב-8. אך סגן דיין הצליחה לחטוף חצי שעה מדי בוקר לכתוב את הרומאן הראשון שלה, הנמצא עתה בידי מ"ל לונדוני. פנים פדושה במראה הוא שם הספר והוא מספר, למרבה התמהון, על נסיונותיה של צעירה ישראלית בת 17, המצטרפת לצבא הישראלי.

בביקורה הנוכחי, בן שלושת השבועות, בלונדון, עוסקת יעל בכתיבת מחזה טלביזיו- י. וכמובן, היא עסוקה בחיפוש אחר בגדים שהיו שונים ככל האפשר ממדי-הקרב של העבר. בצאתה מן החנות, שמתי לב לספר שהיא החזיקה בידה: היא אלה זכרונותיו של לורד מונטגומרי.

על סף האמהות. אחרי שישתיים גס- יונה למכור את מחזה החדש לטלביזיה הבריטית, תצא יעל למכור את הספר בצרפת ובאמריקה. אחר-כך: כתיבת ספר שני, ש- עלילתו כבר ברורה לה. התוכן: רומאן פסי- כולוגי, על צעירה ישראלית על סף האמהות.

מפלגות

דיבור שווה זהב

באורח רשמי מכהן חיים מנחם בסוק אדום-הזקן, כיועץ משפטי במשרד הדתות, ותקנון שירותי המדינה (תקש"ר) חל עליו ככל עשרות אלפי עובדי המדינה האחרים. לפני ששה שבועות החליט בסוק לנסות את כוחו בזירה המפלגתית. הוא קיבל ללא-

קושי, המשרד שהיה נתון לאפטרופסות הבלעדית של מפלגתו, המפלגה הדתית- הלאומית, חומש ללא תשלום למשך שנה, יצא לכהן כמזכיר המפלגה במחוז תל-אביב. אך לא לעולם חוסן. גם לזהות המחוללת בין משרד-הדתות והמפלגה הדתית-הלאומית בא הקץ, עם בחירתו של הרב יעקב משה טולידאנו כשר. אולם, בעוד כל הפעמונים מצלצלים על חילוץ משרד הדתות מהכפיה המפלגתית, טרם התרגלו למצב זה עסקני הפועל-המזרחי עצמם. חיים בסוק הופיע באסיפת מפלגתו באהל-סם, וללא כל הסי- תיגות, גינה, בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, את הטולידאניזם, הבא לרשת את מקומו של הלנרטריום.

סופרו של הצופה, שנכח באותו מעמד, שכת, תוך כדי התלהבות יצירה, את מעמדו המשפטי של היועץ המשפטי בחופשה, מי- הר לפרסם את דבריו ביומון הדתי.

דרך למציאת חן. מכאן התגלגלו ה- עניינים בקצב משפטי. לחיים בסוק לא היו חסרים יריבים אישיים, ואחד מהם טרח ל- סמן את הקטע החרמשפטי, העבירו לתשו- מת ליבו של היועץ המשפטי חיים כהן.

השם חיים מנחם בסוק לא היה זר ל- חיים כהן. תוך כדי קריאת הידיעה ביומון דל התפוצה, נזכר כהן בקשריו ההדוקים של בסוק עם העתונות, שהיו לחיים כהן עצמו לא פעם לרוץ. ידיעות על כשלונו- תיו המקצועיים של חיים כהן בחודרי-חרים סוננו כעקבות לעתוני הערב, השחירו את פניו של כהן ביסודיות חילונית.

כהן העביר את המקרה לטיפולו של נצי- בות המנגנון, קידה כי הזמן יעשה את שלו. אולם במשרד הדתות מחפשים כיום פקידים לא מעטים דרך למציאת חן בעיניו של הר- שר המושמץ. אחד הפקידים הבכירים ה- בולטים במשרד הדתות, הזמין אליו את כתבי העתונות היומית, סינן לאוונתיה את הידיעה על החקירה המתנהלת.

בסוק עצמו ניסה להעמיד פנים כי כל הענין אינו נוגע לו. 'לכל היותר, אמר, אפשר לפטר אותי בלי פיצויים - נזק המסתכם כאלף ל"י. מה שאמר באהל שם שחה כנראה, בעיניו, את הכסף הזה.

רת

שליח מצווה

שליחויות רבות מילא בימי חייו יצחק שבנקין, מנהיגו כסוף-השער של הקיבוץ ה- מאוחד. אך אפילו בחלומות הנועה הנוראים שלו, לא ראה עצמו שליח הרבנות הרא- שית לארץ-ישראל.

לפני חודש פירסם בטאנונו של שבנקין, יומון למרחב, ידיעה שכונה לפגוע בשלטון הרבנות במדינה. היספור (העולם הזה 1103), אודות גרושה בת שנתיים מתימן, שאוסרה לאחר 16 שנה, לכהן. כתב למרחב עשה את הכל, כדי שלקורא יוחזר עד מה מוחלט הוא שלטונה של הרבנות הראשית על חיי האישות של אורחי ישראל.

מוכירות הרבנות הראשית לא עברה על פרשה זו לסדר היום, שלחה למחרת הכ- חשה נמרצת למרחב. משום מה לא הודרו היומון לפרסם הכתשה זו ברבים.

המזכיר נזכר. ואז נזכר מזכיר הרבנות הראשית מן, שבועיים לפני כן, ערך מנהיג הקיבוץ המאוחד ביקור יידידותי במשרדו של

הרב ניסים, קיים עמו חיכוך ממושך בענייני דת. המזכיר מיהר לנצל יידידות חדשה זו, שלח העתק מההכחשה לטבנקין, הפציר בו להפעיל את השפעתו ביומון מפלגתו. תשובת טבנקין לא אחזה לבוא. כתב הוא: הכחשתכם ראתה אור בגילון האחרון של למרחב. הוא לא ציין במכתבו אם ידו הי- תה בפרסום זה, אך ברבנות הראשית היה ברור: יידידות, טריה או ישנה, משתלמת תמיד.

פיתוח

שיתוף ללא גג

המאורע היה באמת חגיגי: שיתוף-פעולה תעשייתי ראשון בין ערבים ליהודים. שר ה- מסחר-התעשייה עצמו השתתף בטכס הנחת

יתומה פשו

האב נפל ביוון

אבן-הפינה למפעל המשותף. היה ברור: בית-החרושה של שטיינשנייד, פרייהדר, בו שותף חבר הכנסת המפא"י פאריס חמדן לאחד ממנהלי אקא בתל-אביב, ישגשג כרוגמת- בחירות בולטת.

השבוע, עשרה חודשים ויותר מאז הטכס רב-הרושם, ניצבו במפעל המשותף כתלים ערומים בלבד. יוסף שטיינשנייד (45), מנהל הבניה במפעל, ידע להסביר אף מדוע. פא- ריס חמדן, שנהנה כנראה מזכויות-יתר ב- כפרו, לא ניסה אפילו לטרוח בקבלת רישיון הבניה הדרוש. לכשהופיע, לפני חודש וחצי, פקד מחלקת הבניה של עיריית חיפה וביקש לראות את הרישיון הדרוש להקמת המבנה, פטרו-חבר הכנסת המכובד בלך ושוב. לכשיבקש לה, לאחר שבועיים של התרוצצויות ללא פרי, להפסיק את הבניה, חזקו הפועלים הערביים של הבנין את חמדן, שגירש את הפקיד בכושת-פנים.

גם קצין משטרת פרודס-חנה, צבי ולצר, שבא לחקור את תלונתו של הפקיד, התקבל בסבר פנים וועפות. חמדן הטריח עצמו עד לעיריית חיפה, העליב את הפקיד בפני חברי ריו לעבודה, חזר לכפרו מבלי לשלם עבור הרישיון הדרוש.

תשובה מוחצת. הליכותיו של חמדן דבקו אף בעזבונו. לפני שבועיים גילה שטיינשנייד, כי חסרה כמות גדולה מברזל הבניה, שאוחסן בשטח המפעל. הוא שאל את השומר במקום, מחמד פאריס (34), שו- טר לשעבר וקרובו של פאריס חמדן בהחה, אם ידוע לו לאן נעלם הברזל. התשובה: מכה בפניו של שטיינשנייד, שהעיפה שתי שיניים מפיו.

לכשהתלונן מנהל העבודה בפני חמדן על המקרה, התרחק חבר הכנסת, הפליט כלפי העובדים שנאספו מסביב: 'מה אתם חוש- בים, יהודים, שתשלטו ביי? אם ארצה אפסיק בכלל את העבודה במקום.' ואמנם, מיד לאחר מכן, הורה לכל הפועלים במפעל ל-

• האוחזים ב-30% ממניות המפעל. יתר 70% בידי הממשלה, השותפת העיקרית ומעודדת המפעל.

הסתלק, טען כי ישבית את העבודה כל זמן שיחפז בכה. בינתיים, עד הסולחה הנכספת, עומד סמל שיתוף-הפעולה הערבי-יהודי בהשראת-הממ- שלה, ללא גג.

דרכי חיים

גורלה של אסתר

אסתר שפי הינה כיום כבת עשרים ושתיים. לפי מראה החיצוני לא מעריך אותה איש ביותר מחמש-עשרה. כי אסתר שפי חלתה בהיותה בת שנתיים במחלת שיתוק-הילדים, שפגעה במיוחד ברגליה. על אף נכותה על- לה הייתה אסתר להיות מרוצה הרבה יותר מחייה, לו רק נתברכה לפחות בחיי משפחה גורמליים.

אך גם את נקודת-האור היחידה הזאת, מנע ממנה הטבע האכזרי. בהיותה עדיין תינוקת, התגייס אביה, יוצא יוון ופועל בנמל תל- אביב, לצבא הבריטי ממנו לא חזר. אמה האלמנה הכניסה את הילדה למוסד ירושלמי בו נשאה עד לפני כשנה.

בערב חגי-הפסח האחרון נתקבלה בעיריית תל-אביב, שתחת פיקוחה נמצאה הילדה, הר- דעה, כי אסתר סיימה את קבלת הטיפויל, חייבת לפנות את המוסד בהקדם. לוברי הנ- הלת המוסד לא נותר עוד דבר לעשות ל- מען אסתר, אלא לצפות לחסדי שמיים, דבר שאפשר לעשותו גם בתל-אביב.

אסתר הועברה מירושלים לתל-אביב, שוב- נה בבית הצעירה, מקום שאינו מיועד דווקא לבנות נכות אלא לחסרות קורת-גג. העיריה המשיכה לתמוך בה, העבירה אליה בכל חודש סכום של תשעים לירות. העובדת ה- סוציאלית שהוצמדה אליה, אף דאגה לכך שתלמד מקצוע, שלחה אותה לקורס, בו למ- דה תיקון אמנותי של בדים.

באותו זמן פנתה העיריה בהצעה אל אמה של אסתר לקחת את הילדה אליה, לקבל תמורת זאת את תשעים הלירות שמקבלת כיום הבת, האם, הגרה בחדר אחד ברחוב יוחנן הורקונס בתל-אביב, יחד עם בעלה ועם בנם בן ה-9 סירבה. הבטחתי לבעלי, כאשר הת- חתן אתי, כי הילדה שייכת לעיריה. הוא לא רוצה לדעת ממנה.

ההצעה הבאה הייתה תקיפה יותר. טענה העיריה: מאחר והאם מקבלת ללא כל בסיס חוקי את הקיצבה כאלמנה בעוד שהיא נשואה כבר מזה שמונה שנים, נכון היה לו היתה מעבירה את הסכום לידי בתה, ה- זקוקה לו יותר ממנה.

זה היה יותר מדי. העובדת הסוציאלית, שנראתה לאם עד לאותה שעה בדמות מלאך-הישועה שלה ושל הילדה, שכן פטרה אותה מדאגה לגורל בתה, הפכה בעיניה למלאך-חבלה.

לו הייתה אסתר פסי נערה רגילה, כי אז לא הייתה זכאית בגיל זה לכל קיצבה המש- תלמת ליתומים. אולם העיריה החליטה לפ- נות בענין זה אל השגרירות הבריטית, להסי- ביר לה את מצבה המיוחד של אסתר, לא ש- בקשה להמשיך בהענקת הקיצבה. אלא ש- במקום לתיתה לאם, שאם כי מצבה החמרי אינו מזוהר, הרי היא נשואה ובעלה מש- תכר, להעביר את הכסף לזכותה של אסתר.

חשפט

ד"ר פפייר תובע עלבון

ביום בו הגיע ד"ר יואל פפייר מפולין לגנואה שבאיטליה, בדרכו לישראל, פקדו עליו שליחי הסוכנות, שקיזמו את פניו בנמל, להשאיר את מוזודותיו האיטיות בידי הפקידים. ד"ר פפייר תמה מאד על ההיר- אה: 'חילקנו מראש את הפציונו הכלליים והאישיים. את הכלליים שלחנו בליפט, על חשבוננו. את האישיים השארתי במוזודתי. מדוע לתת אותם עכשיו?'

הפקידים הישראליים לא רצו להתחכת. 'תן לנו את המוזודות ורק אחרי כן נוכל לתת לך לעלות על האונייה', הורו לפפייר. האיש נבנץ.

כשהגיע ד"ר יואל פפייר לנמל חיפה, נודע לו כי הוא שייך לקבוצת העולים בעלי ההשכלה הגבוהה, עליה הוטל לרדת אחרונה מן האונייה. כשידד סוף-סוף אל הר- רציה, נמסר לו כי מוזודותיו נמצאות באולם הנוסעים וכי עליו לקחתן משם. הוא מיהר לאולם, מצא בתוכו אלפי מוזודות מושל- כות בערבוביה, כשמאות עולים מחטטים בנייהן ובתוכן, אחרי שעות של חיפושים וחיטוט במוזודות של אחרים, מצא יואל (המשך ב)

Advertisement for William Hickey featuring a woman in a military-style uniform. Text includes: 'Yael buys her de-mob suit', 'HERO'S DAUGHTER WHO BECAME AN EXPERT WITH GUN AND GRENADE', and 'Shopping for Christmas'.

סופרת דיין ב' דיילי אקספרס' האב דהר בטיני